

ФАРМИ!

СПРОДАМ корпораций для на пати... МІЛТОН АШЛЕЙ... 197 E. 4th Street, New York City.

ПРОДАЄТЬСЯ скоро богата ферма, 150 акрів... W. MATOLYCH, N. E. cor. 7th & Green Sts. PHILADELPHIA, PA.

НА ФАРМИ Українці, веселі тут. Коли Ви моли... W. MATOLYCH, N. E. cor. 7th & Green Sts. PHILADELPHIA, PA.

ДАРВІНА! ПОВІСТЬ українська ОЛЬГА КОБИЛЯКІВСКА... 107 W. MATOLYCH, N. E. cor. 7th & Green Sts. PHILADELPHIA, PA.

ДАРОМ ТЕРПІЛИМ НА ПРОПУСКЛИНУ ПЛАГО на пробу і виному про...

В. БУДИНОВСЬКИЙ. ЯК ГАН РАДНИК ОЖЕНИВСЯ. Оповідання. — Стівлар зробив би за одну...

МІТІНГІ ВІДПОВІДЬ У.Н. СОКОЛА

ВЕСТ ПУДМАН, ЦІЛ Бр. св. Арх. Микола, від. 243, повідомляє всіх членів...

ПОНКІСР, Н. П. Тов. Польська Сп. від. 8, повідомляє всіх членів...

СТАМФОРД, КОНН. Бр. св. Арх. Микола, від. 285, повідомляє, що пірничий мітинг відбувся у 2-й годі...

ГО ГЕЛЕН, КОНН. Тов. Любова, від. 370, повідомляє, що пірничий мітинг відбувся в неділю, 20 червня...

ПОРКВІЛ, О. Бр. св. Стефана, від. 77, повідомляє всіх членів мітингу...

ДЕНЕРУЙ, КОНН. Бр. св. О. Никола, від. 381, повідомляє своїх членів...

СКРЕНТОН, П. Тов. Вільям Україн., від. 176, повідомляє всіх своїх членів...

ВУДЛАН, П. Бр. св. О. Никола, від. 120, повідомляє своїх членів...

ТЕРІОР, П. Бр. св. О. Никола, від. 114, повідомляє своїх членів...

ФІЛАДЕЛФІЯ, П. Повідомляє члени Тов. Івана Франка, від. 83, що мітинг відбувся в неділю, 20 червня...

НЮ КЕНСІНГТОН, П. Бр. св. Арх. Микола, від. 285, повідомляє місцеві і позаміські члени, що пірничий мітинг відбувся в неділю, 20 червня...

КАЛЕЕНДАР У. Н. СОКОЛА... 60 ц. Стівлар Календар... 25 ц. Лист, папір з вершиною по 10 ц.

"СВОБОДА" 38 Canal Street, Jersey City, N. J.

3 ГОРИ! \$10 МІСЯЧНО ДАЄТЬ ВАМ СПРОМОГУ СТАТИСЯ ВЛАСНИТЕЛЕМ СВОГО ДОМУ. Ваш власний дім... LYNDBERST GARDENS, 473 Broad Street, Newark, N. J.

ПІКУЛІЦЬКИЙ ЦЕНТРАР

Дорогі Братя: За океану, з переселюю крою Батьківщини Вашої, з над срібнодотого Сіну наш голос...

Під княжком Перемислем, на узгір'ю перед великих піяк теревино деревини, спонувають у великій, масовій гробничій жертви нашої визвольної боротьби...

Взялись ми до цієї ділянки. Взялись ми до задвигання на могилі Борців на високому підвищенню і підмурованню високого цегляного будинку...

Всі жерти належить висилати до Обеднання або на руки адвоката д-ра Володимир Загайкевича в Перемішу, з виразним запитанням, що ж жерти будуть жертвувати в „Українській Голосі“ в Перемішу.

Томуж звертаємо до Вас десь, Дорогі Браття у новому краю, з гордим запитом о грошеву, як найбільшу поміч у сьому ділі.

Ми знаємо, що Ви не забули про свою нещасну поновлену Батьківщину, що Ви чуїте сад. Фірта пару кровів відси. Я буду дождати його на порозі...

— Маєте щастя! — жид промовив. — Пане раднику, маєте щастя. То найкраща віля в Микулчині і ще вищий від світлин. Спальня і саломіж. Зі спальною віля в сад, з саломіжним. Найнижче дождає вас на порозі...

— Як він тепер приїде, то й до вечера ніхто не побачить його, — Анна сказала, хитлявсь, що менше з нею впадо й в руку чотиричарів крайбарів. — Панна в кухні, старої цілком нема в хаті. Вона тепер за потомком. Як верне, то до Гамеріканця й так не вийде, бо нахупи й лисок і вона не хоче, щоб Гамеріканець побачив туди малу. Стара будитьбо на другій селі і буде то й верне за день-два. До тої лорі холенник може безпаче тут сидіти. Покази йому, куди зайти в сад.

ПІКІЛІЦЬКИЙ ЦЕНТРАР

спонувають кость Іх сина, мужа, чи брата. Ні батько, ні невістка, ні жена, ні сиротілі діти не успіяли над ними могилі, не поставяв хреста на вічну пам'ять Покійникам. Зробити це мусить — Іх ціла вилка Родина, цілий Український Нарід, якого дітими Вони були і за якого дого голови своєї повожили. Як що Українське Громадянство не завоюється Великою Іх Могілою, не забезпечення її по всі часи від ушкодження та руїни — не будемо гідні, або за нас і за долю нашої сталісь жерти в вишвольній нашій боротьбі. Томуж везли ми Іх всіх, порозкиданих по ріжних полях, на версню 1925 року у одлу спільну могилу на так званій „Пікулицькій Центраті“. Тепер нашою, хочемо і мусимо забезпечити цю дорогу могилу на вічні часи від руїни і поставити на ній високий хрест, як символ Іх терпіння, символ нашої надії Воскресення. Постапимо на сильній підмурованню великий залізний хрест, а над головами Покійників посапимо Червону Калину.

Не отаїтася з це як найкращою Вашою помічю, бо робота вже розпочалась. І бере нас жаж, як що ми мусім стати посеред дароги та понехати розпочату роботу і лишити все вже виконане на розтрапу. Просимо всі наші організації, редакції часописів та всіх Вас, Дорогі Сестри і Браття — походити за сего справою, організувати збірки, докиньте і від себе лепту.

Всі жерти належить висилати до Обеднання або на руки адвоката д-ра Володимир Загайкевича в Перемішу, з виразним запитанням, що ж жерти будуть жертвувати в „Українській Голосі“ в Перемішу.

Томуж звертаємо до Вас десь, Дорогі Браття у новому краю, з гордим запитом о грошеву, як найбільшу поміч у сьому ділі.

Ми знаємо, що Ви не забули про свою нещасну поновлену Батьківщину, що Ви чуїте сад. Фірта пару кровів відси. Я буду дождати його на порозі...

— Маєте щастя! — жид промовив. — Пане раднику, маєте щастя. То найкраща віля в Микулчині і ще вищий від світлин. Спальня і саломіж. Зі спальною віля в сад, з саломіжним. Найнижче дождає вас на порозі...

— Як він тепер приїде, то й до вечера ніхто не побачить його, — Анна сказала, хитлявсь, що менше з нею впадо й в руку чотиричарів крайбарів. — Панна в кухні, старої цілком нема в хаті. Вона тепер за потомком. Як верне, то до Гамеріканця й так не вийде, бо нахупи й лисок і вона не хоче, щоб Гамеріканець побачив туди малу. Стара будитьбо на другій селі і буде то й верне за день-два. До тої лорі холенник може безпаче тут сидіти. Покази йому, куди зайти в сад.

— Як він тепер приїде, то й до вечера ніхто не побачить його, — Анна сказала, хитлявсь, що менше з нею впадо й в руку чотиричарів крайбарів. — Панна в кухні, старої цілком нема в хаті. Вона тепер за потомком. Як верне, то до Гамеріканця й так не вийде, бо нахупи й лисок і вона не хоче, щоб Гамеріканець побачив туди малу. Стара будитьбо на другій селі і буде то й верне за день-два. До тої лорі холенник може безпаче тут сидіти. Покази йому, куди зайти в сад.

ПІКІЛІЦЬКИЙ ЦЕНТРАР

спонувають кость Іх сина, мужа, чи брата. Ні батько, ні невістка, ні жена, ні сиротілі діти не успіяли над ними могилі, не поставяв хреста на вічну пам'ять Покійникам. Зробити це мусить — Іх ціла вилка Родина, цілий Український Нарід, якого дітими Вони були і за якого дого голови своєї повожили. Як що Українське Громадянство не завоюється Великою Іх Могілою, не забезпечення її по всі часи від ушкодження та руїни — не будемо гідні, або за нас і за долю нашої сталісь жерти в вишвольній нашій боротьбі. Томуж везли ми Іх всіх, порозкиданих по ріжних полях, на версню 1925 року у одлу спільну могилу на так званій „Пікулицькій Центраті“. Тепер нашою, хочемо і мусимо забезпечити цю дорогу могилу на вічні часи від руїни і поставити на ній високий хрест, як символ Іх терпіння, символ нашої надії Воскресення. Постапимо на сильній підмурованню великий залізний хрест, а над головами Покійників посапимо Червону Калину.

Не отаїтася з це як найкращою Вашою помічю, бо робота вже розпочалась. І бере нас жаж, як що ми мусім стати посеред дароги та понехати розпочату роботу і лишити все вже виконане на розтрапу. Просимо всі наші організації, редакції часописів та всіх Вас, Дорогі Сестри і Браття — походити за сего справою, організувати збірки, докиньте і від себе лепту.

Всі жерти належить висилати до Обеднання або на руки адвоката д-ра Володимир Загайкевича в Перемішу, з виразним запитанням, що ж жерти будуть жертвувати в „Українській Голосі“ в Перемішу.

Томуж звертаємо до Вас десь, Дорогі Браття у новому краю, з гордим запитом о грошеву, як найбільшу поміч у сьому ділі.

Ми знаємо, що Ви не забули про свою нещасну поновлену Батьківщину, що Ви чуїте сад. Фірта пару кровів відси. Я буду дождати його на порозі...

— Маєте щастя! — жид промовив. — Пане раднику, маєте щастя. То найкраща віля в Микулчині і ще вищий від світлин. Спальня і саломіж. Зі спальною віля в сад, з саломіжним. Найнижче дождає вас на порозі...

— Як він тепер приїде, то й до вечера ніхто не побачить його, — Анна сказала, хитлявсь, що менше з нею впадо й в руку чотиричарів крайбарів. — Панна в кухні, старої цілком нема в хаті. Вона тепер за потомком. Як верне, то до Гамеріканця й так не вийде, бо нахупи й лисок і вона не хоче, щоб Гамеріканець побачив туди малу. Стара будитьбо на другій селі і буде то й верне за день-два. До тої лорі холенник може безпаче тут сидіти. Покази йому, куди зайти в сад.

— Як він тепер приїде, то й до вечера ніхто не побачить його, — Анна сказала, хитлявсь, що менше з нею впадо й в руку чотиричарів крайбарів. — Панна в кухні, старої цілком нема в хаті. Вона тепер за потомком. Як верне, то до Гамеріканця й так не вийде, бо нахупи й лисок і вона не хоче, щоб Гамеріканець побачив туди малу. Стара будитьбо на другій селі і буде то й верне за день-два. До тої лорі холенник може безпаче тут сидіти. Покази йому, куди зайти в сад.

ПІКІЛІЦЬКИЙ ЦЕНТРАР

спонувають кость Іх сина, мужа, чи брата. Ні батько, ні невістка, ні жена, ні сиротілі діти не успіяли над ними могилі, не поставяв хреста на вічну пам'ять Покійникам. Зробити це мусить — Іх ціла вилка Родина, цілий Український Нарід, якого дітими Вони були і за якого дого голови своєї повожили. Як що Українське Громадянство не завоюється Великою Іх Могілою, не забезпечення її по всі часи від ушкодження та руїни — не будемо гідні, або за нас і за долю нашої сталісь жерти в вишвольній нашій боротьбі. Томуж везли ми Іх всіх, порозкиданих по ріжних полях, на версню 1925 року у одлу спільну могилу на так званій „Пікулицькій Центраті“. Тепер нашою, хочемо і мусимо забезпечити цю дорогу могилу на вічні часи від руїни і поставити на ній високий хрест, як символ Іх терпіння, символ нашої надії Воскресення. Постапимо на сильній підмурованню великий залізний хрест, а над головами Покійників посапимо Червону Калину.

Не отаїтася з це як найкращою Вашою помічю, бо робота вже розпочалась. І бере нас жаж, як що ми мусім стати посеред дароги та понехати розпочату роботу і лишити все вже виконане на розтрапу. Просимо всі наші організації, редакції часописів та всіх Вас, Дорогі Сестри і Браття — походити за сего справою, організувати збірки, докиньте і від себе лепту.

Всі жерти належить висилати до Обеднання або на руки адвоката д-ра Володимир Загайкевича в Перемішу, з виразним запитанням, що ж жерти будуть жертвувати в „Українській Голосі“ в Перемішу.

Томуж звертаємо до Вас десь, Дорогі Браття у новому краю, з гордим запитом о грошеву, як найбільшу поміч у сьому ділі.

Ми знаємо, що Ви не забули про свою нещасну поновлену Батьківщину, що Ви чуїте сад. Фірта пару кровів відси. Я буду дождати його на порозі...

— Маєте щастя! — жид промовив. — Пане раднику, маєте щастя. То найкраща віля в Микулчині і ще вищий від світлин. Спальня і саломіж. Зі спальною віля в сад, з саломіжним. Найнижче дождає вас на порозі...

— Як він тепер приїде, то й до вечера ніхто не побачить його, — Анна сказала, хитлявсь, що менше з нею впадо й в руку чотиричарів крайбарів. — Панна в кухні, старої цілком нема в хаті. Вона тепер за потомком. Як верне, то до Гамеріканця й так не вийде, бо нахупи й лисок і вона не хоче, щоб Гамеріканець побачив туди малу. Стара будитьбо на другій селі і буде то й верне за день-два. До тої лорі холенник може безпаче тут сидіти. Покази йому, куди зайти в сад.

— Як він тепер приїде, то й до вечера ніхто не побачить його, — Анна сказала, хитлявсь, що менше з нею впадо й в руку чотиричарів крайбарів. — Панна в кухні, старої цілком нема в хаті. Вона тепер за потомком. Як верне, то до Гамеріканця й так не вийде, бо нахупи й лисок і вона не хоче, щоб Гамеріканець побачив туди малу. Стара будитьбо на другій селі і буде то й верне за день-два. До тої лорі холенник може безпаче тут сидіти. Покази йому, куди зайти в сад.

ПІКІЛІЦЬКИЙ ЦЕНТРАР

спонувають кость Іх сина, мужа, чи брата. Ні батько, ні невістка, ні жена, ні сиротілі діти не успіяли над ними могилі, не поставяв хреста на вічну пам'ять Покійникам. Зробити це мусить — Іх ціла вилка Родина, цілий Український Нарід, якого дітими Вони були і за якого дого голови своєї повожили. Як що Українське Громадянство не завоюється Великою Іх Могілою, не забезпечення її по всі часи від ушкодження та руїни — не будемо гідні, або за нас і за долю нашої сталісь жерти в вишвольній нашій боротьбі. Томуж везли ми Іх всіх, порозкиданих по ріжних полях, на версню 1925 року у одлу спільну могилу на так званій „Пікулицькій Центраті“. Тепер нашою, хочемо і мусимо забезпечити цю дорогу могилу на вічні часи від руїни і поставити на ній високий хрест, як символ Іх терпіння, символ нашої надії Воскресення. Постапимо на сильній підмурованню великий залізний хрест, а над головами Покійників посапимо Червону Калину.

Не отаїтася з це як найкращою Вашою помічю, бо робота вже розпочалась. І бере нас жаж, як що ми мусім стати посеред дароги та понехати розпочату роботу і лишити все вже виконане на розтрапу. Просимо всі наші організації, редакції часописів та всіх Вас, Дорогі Сестри і Браття — походити за сего справою, організувати збірки, докиньте і від себе лепту.

Всі жерти належить висилати до Обеднання або на руки адвоката д-ра Володимир Загайкевича в Перемішу, з виразним запитанням, що ж жерти будуть жертвувати в „Українській Голосі“ в Перемішу.

Томуж звертаємо до Вас десь, Дорогі Браття у новому краю, з гордим запитом о грошеву, як найбільшу поміч у сьому ділі.

Ми знаємо, що Ви не забули про свою нещасну поновлену Батьківщину, що Ви чуїте сад. Фірта пару кровів відси. Я буду дождати його на порозі...

— Маєте щастя! — жид промовив. — Пане раднику, маєте щастя. То найкраща віля в Микулчині і ще вищий від світлин. Спальня і саломіж. Зі спальною віля в сад, з саломіжним. Найнижче дождає вас на порозі...

— Як він тепер приїде, то й до вечера ніхто не побачить його, — Анна сказала, хитлявсь, що менше з нею впадо й в руку чотиричарів крайбарів. — Панна в кухні, старої цілком нема в хаті. Вона тепер за потомком. Як верне, то до Гамеріканця й так не вийде, бо нахупи й лисок і вона не хоче, щоб Гамеріканець побачив туди малу. Стара будитьбо на другій селі і буде то й верне за день-два. До тої лорі холенник може безпаче тут сидіти. Покази йому, куди зайти в сад.